

Topzwemster Inge de Bruijn 'Monaco heeft mij vaak *geluk* gebracht'

Sinds ze er in 2000 een nieuw wereldrecord noteerde op de 50 meter vlinderslag, staat de naam van Inge de Bruijn gegraveerd op haar startblok in het Olympisch zwembad van Monaco. Nog altijd is ze dikwijls in Zuid-Frankrijk te vinden. Is het niet op uitnodiging van het prinselijk paar van het ministaatje, dan is het wel als mannequin of om haar familie te bezoeken in Antibes.

TEKST: ANDY ARNTS

'O KIK NOU DAN, WAT MOOI!'

Ze pakt meteen haar iPhone om er een foto van te maken: vier luxe soesjes, geserveerd op een mini-replica van de plaatselijke Erasmusbrug. We ontmoeten elkaar in Rotterdam, in sterrenrestaurant Joelia. Volgens de ober waren die soesjes gevuld met crème fraîche en een gelei van kreeft.

'Sorry hoor, moest even,' klinkt het verontschuldigend. 'Ik ben echt een bourgondiër. Langoustines, coquilles, kreeft ... I love it!'

Inge de Bruijn, meervoudig zwemkampioene, heeft het zichtbaar naar haar zin. De Franse keuken is goed aan haar besteed, net als dat ze ook 'heerlijk kan genieten van al het andere dat Frankrijk te bieden heeft'.

'Weet je wat ik zo leuk vind aan die Fransen? Dat iedereen elkaar kust. Het is *bises* hier, *bises* daar. Als ik bij mijn broer in Montpellier was, of later in Nice, en ik zag de mannen van zijn waterpoloteam, dan dacht ik altijd: yes, het mag weer! Gek eigenlijk, voor een cultuur die over het algemeen toch getypeerd wordt als gereserveerd.'

Past dat bij je open karakter?

'Absoluut. Trouwens, in sommige streken van Frankrijk geven ze zelfs vier zoenen. En ze beginnen rechts, terwijl wij links beginnen. Dan sta je eerst een tijdje te hannesen voordat je elkaar eindelijk gevonden hebt.'

Tafelen met prins Albert

Haar broer, Matthijs de Bruijn, op wie ze enorm trots is, was jarenlang waterpolo-international, evenals haar tweelingzus Jakline. Toch zijn beiden altijd wat in de schaduw gebleven door de succesvolle carrière van Inge. Die haar al op jonge leeftijd naar Zuid-Frankrijk bracht. 'We hadden met het Nederlandse team trainingskampen in Canet-en-Roussillon en Monaco. Daar zwom ik al wedstrijden op mijn zeventiende en werd ik een jaar later uitgeroepen tot beste zwemster. Dan mag je na afloop met Prins Albert aan tafel. Dat staat natuurlijk in je geheugen gegrift, zo'n galadiner. Iedereen was heel chic gekleed, wat voor sporters sowieso iets bijzonders is, want die lopen altijd in hun trainingskloffie of badpak.'

'Weet je wat ik zo leuk vind aan de Fransen? Dat iedereen elkaar kust! Het is *bises* hier en *bises* daar'

Was dat in het prinselijk paleis?

'Nee, in het Grimaldi Forum, inclusief een dansshow.'

Die Albert heeft iets met zwemsters, hè?

'Sterker nog, hij is met eentje getrouwd. Ik kende zijn vrouw Charlene natuurlijk al van alle grote toernooien, waaronder de Olympische Spelen, waar ze met de Zuid-Afrikaanse ploeg aan deelnam. Maar inderdaad, Albert heeft een passie voor sport. Hij reikt altijd de prijzen uit in het zwembad van Stade Louis II, waar ook de Mare Nostrum Tour plaatsvindt. Dat is een wedstrijdreeks die drie steden aandoet: Monaco, Barcelona en Canet-en-Roussillon. Op de een of andere manier heeft Monaco mij vaak geluk gebracht, want het ging daar meestal goed.'

Naam op het startblok

In het Olympisch jaar 2000 veroverde Inge de Bruijn aan de lopende band wereldtitels en nam ze opnieuw deel aan een wedstrijd in Monaco. En ondanks dat ze nog niet helemaal op haar 'piekmoment' zat, zwom ze een Europees record én een wereldrecord. 'Wat ze daarna in Monaco doen, is dat ze je naam en het wereldrecord in het startblok graveren, met de discipline en het jaartal. Dat vond ik erg origineel. Jaren later is er in mijn geboortedorp Barendrecht een zwembad naar me vernoemd. Dat is uniek en dat koester ik tot op de dag van vandaag. Maar die naam op dat startblok is natuurlijk ook iets waar ik hartstikke trots op mag zijn.'

Heb je nog weleens contact met Albert en Charlene?

'In 2012 werd ik uitgenodigd, samen met andere wereldrecordhouders van wie de namen in startblokken staan gegraveerd, zoals Alexander Popkov. Toen zag ik Charlene weer. We zijn samen naar de wedstrijden van de '30th Swimming Meeting of Monte Carlo' gaan kijken en daarna uit eten geweest. Dan kom je ook boven in dat paleis. Superleuk natuurlijk, maar ook wel vreemd. We zaten bijvoorbeeld op dat balkon met uitzicht op de tuin die voor het publiek toegankelijk is, en dan zit je toch een beetje verscholen achter die pilaar om niet gezien te worden. Zij is er inmiddels aan gewend, maar dat is echt geen leven voor mij, hoor.'

Een beetje glamour is toch best leuk?

'Ach, op z'n tijd. Ik heb in Monaco eens een modeshow mogen lopen voor Monique Collignon. Daar werd ik voor gevraagd naar aanleiding van mijn gouden medailles op de Olympische Spelen van Sydney. Ze hadden een goudkleurige jurk ontworpen. Best gek, ik voelde me altijd vertrouwd in een badpak, en nu stond ik ineens op de catwalk. Ik vond dat doodeng en was niet in mijn element. Mijn wereld bestond uit keihard trainen. Ik stond elke dag om half vijf op en ging om negen uur naar bed. Catwalk was dan ook een hele nieuwe ervaring. Maar ik moet zeggen, het was wel supertof.'

Even cruisen langs de Méditerranée

Sinds broer Matthijs met zijn gezin in Antibes woont, vliegt Inge regelmatig naar Nice voor een kort familiebezoek. 'Pas geleden ben ik er nog met mijn moeder geweest. Dan zeg ik: 'Kom mam, pak je koffer, we gaan lekker een lang weekend naar Matthijs.' Toen zijn we eerst met een huurauto gaan cruisen langs de Méditerranée. Na de lunch wilde mamma naar de zee lopen, waar we op zo'n kiezelstrandje zijn gaan zitten. Dan hoor je de zee die zachtjes over die steentjes komt. En zodra het water zich terugtrekt, hoor je dat snelle getik. Wat een prachtig geluid is dat! Ik kan uren naar de zee kijken. De zee is zo magisch veranderlijk en overal anders. En dan die schittering van de zon op het water, dat geluid van de golven... ja, ik ben echt een *oceangirl*. Ik ben sowieso veel meer een zomermens dan een wintersportliefhebber. Heb ik ook nooit mogen doen vanwege mijn sportcarrière. Dat was verboden, want stel je voor dat ik iets zou breken...'

'Die inham met prachtig turquoise blauw water'

Als Inky, zoals ze door haar neefje in Frankrijk liefkozend wordt genoemd, niet bij haar familie is, gaat ze graag varen met vrienden uit Cannes. 'Vanuit Mandelieu-la-Napoule varen we dan naar Théoule-sur-Mer of naar het île Sainte-Marguerite. Daar heb je een inham met prachtig turquoise-blauw water, waar iedereen met zijn boot stil ligt.'

En waar jij dan een duikje neemt.

'Zeker! Bovendien gaan we altijd gezellig eten op de boot: vlees grillen, gazpacho maken, roseetje erbij. Jeetje, dan heb ik het zó naar m'n zin! Ik hou zó van varen.'

Want?

'Vrijheid. Als ik vaar voel ik me zó vrij, met m'n haren lekker in de wind, die gezelligheid, de mooie omgeving. Vaak keren we pas tegen zonsondergang terug naar de haven van Mandelieu-la-Napoule. Daar heb je trouwens een pizzeria, daar kunnen ze in Italië niet aan tippen. De kaas druipert er gewoon van af, dus hij heeft eigenlijk veel te veel topping. Maar daar hou ik van: hoe gevulder die pizza, hoe beter.'

Op dat moment arriveert chef-kok Mario Ridder met twee sierlijk opgemaakte borden. Inge de Bruijn begint meteen te stralen: 'Ah, daar is *the man*. Die Mario! Vertel eens, wat heb je daar allemaal voor lekkers?'

'Geschroeide garnalen, zacht gegaarde kippendij, room van kerrie en shiitake paddenstoeltjes.'

'Wow, wat ziet dat er heerlijk uit, zeg. Ik zei het al, ik ben dol op lekker eten, ik ben écht een bourgondiër.' ●

Samen met prinses Charlene en prins Albert

‘Dan hoor je de zee die zachtjes over de kiezeltes ruist. Wat een prachtig geluid!’

Met neefje Matisse in Antibes

